

Sudičky

Dalibor Boubín

Za dávných časů to sudičky vůbec neměly snadné. Pěšky spěchaly od stavení ke stavení, ze zámku na hrad, z chatrče do pastoušky. Moderní doba si ale žádá nové metody. Říká kdo? Však víte...

„To snad není pravda,“ povzdechla si sudička Anna.

„Co se divíš,“ ušklíbla se Hana, „není to takhle vždycky?“

„Tak já zase jedu ven,“ praštila Dana rozčileně do volantu.

Parkoviště před neonatologickou klinikou fakultní nemocnice bylo beznadějně přeplněné. Ani do venkovní před areálem na tom ale nebylo o moc lépe. Po slabé půlhodince popojíždění, couvání a čekání se sudičkám přeci jen podařilo zaparkovat služební Mini Cooper na právě uvolněném místě.

Anna naházela do parkovacího automatu všechny své drobné. Číslice na displeji slibovala bezpečné parkování na následujících čtyřicet pět minut. Jenže po stisku zeleného tlačítka odmítl přístroj lístek vydat.

„Chyba hotovostní platby,“ oznámil panel a nabídl možnost úhrady bankovní kartou. Hana do plechu udeřila dlaní. Dana do něj kopla. Sice to nepomohlo, ale alespoň se jim trochu ulevilo.

„Kašlem na to, holky,“ prohlásila Hana pochmurně. „Jdeme pozdě.“

Neodklizenými závějemi rozbředlého sněhu doklopýtaly k hlavnímu vchodu do porodnice. Z větší části ho právě blokovalo zářivě bílé auto nezanedbatelných rozměrů. Pod čtyřmi kruhy uprostřed agresivně se tvářící čelní masky se skvěla i registrační značka, která světu oznamovala: SUD1CKY.

„To si snad dělaj prdel, ne?“ praštila Anna do kapoty.

Dana i Hana uplatnily zkušenost s platebním automatem a do vozu kopy. Ve snaze protáhnout se úzkou škvírou mezi bokem auta a stěnou si ušpinily i ty části pláště, které ještě směs soli a sněhu nestihla zlikvidovat.

Ve dveřích se srazily s dvojicí záchranářů. Oba muži se s velkými obtížemi snažili protlačit mezerou mezi zadní částí Audi a zdí vozík s hlasitě naříkající rodičkou.

Anna jí soucitně přiložila dlaň na kulaté břicho. Žena ubrala zhruba o deset decibelů. Muži v oranžových kombinézách sudičkám vděčně pokývli na pozdrav.

„Neboj se, Maruško,“ obrátila se na mladou ženu Hana, „Jeníček bude naprosto v pořádku. Za chvíli ho máš venku.“

Rodička na okamžik zmlkla. Když si v mysli přebrala obsah sdělení, rozječela se jako siréna: „Jak to myslíte, Jeníček? My přece čekáme Sandrušku!“

Hana rychle zalistovala archy na svém klipboardu, mrkla směrem k nastávající mamince, pak zpátky do papíru. Nakonec pokrčila rameny.

„Já tu mám něco jiného,“ prohlásila, zatímco ji kolegyně vlekly k výtahům.

Nápis na plechu hlásal: Mimo provoz. Ženy s povzdechem zamířily ke schodišti. Cestou se alespoň mohly rozptýlit čtením bezpočtu nápisů komentujících kvalitu zdejšího zdravotnického zařízení.

Dveře na oddělení se odmítly otevřít. Anna už potřetí přiložila svou kartu, ale nic. Na skeneru se vždy rozsvítilo červené světlo, v mechanismu tiše cvaklo, ale posuvná křídla zůstávala jako slepená.

„Počkej,“ odstrčila kolegyni Hana, „já to zkusím.“

Píp, cvak. Nic. Obě se významně podívaly na Danu.

„No co? Zase jsem nechala ten blbej krám v autě!“ rozčílila se.

„Tak holt postaru,“ zaradovala se Anna.

„Víš, že z toho budou akorát potíže,“ varovala Hana.

„Kašlu na to,“ odsekla Anna. „Když přijdeme pozdě, bude to ještě horší.“

Propluly zdí. Vynořily se na dlouhé nemocniční chodbě, kde málem vrazily do vysoké blondýnky v zářivě bílém kožíšku lemovaném zlatými prvky. V ruce si pohrávala se stejně barevným tabletem.

„Ale, ale, kdepak jste se flákaly tentokrát?“

Za zády blondýny vykukla další zlatovláska.

„Podívej, Nello,“ odhalila dokonalý chrup, „šmudly dorazily odříkat ta svá ubohá proroctví pro spodinu.“

„Divím se,“ prohlásila třetí katalogová kráska, „že jim to vůbec stojí za tu námahu. Že jo, Sally?“

„To víš, Britney, trochu pohybu tyhle popelky potřebují. Jen se na ně podívejte, holky.“

VIP sudičky propluly jedna za druhou kolem Anny, Hany a Dany. Dveře se před nimi uctivě otevřely.

„A koukejte se držet dál od soukromých pokojů,“ sykla Sally.

„Ještě by se z vás naše klientky osypaly,“ frkla Nella.

„Tady máme hotovo,“ klepla Britney na displej svého iPadu. „Ještě dva pokoje o patro výš a pro dnešek padla.“

Hana udělala krok vpřed, takže do ní Britney vrazila.

„Neroztahuj se tu, tlustoprdko,“ postěžovala si dlouhovláska.

„Aby ses nepřerazila, krávo,“ zašeptala Anna.

Hana se jen pousmála. Jakmile se dveře za blondýnami zavřely, postrčila své kolegyně k prvnímu šestilůžáku.

„Františku, tebe zrovna hledám,“ obrátila se na potetovaného mladíka, který nervózně těkal pohledem mezi třemi kojícími maminkami a svým vlastním potomkem. Ten se naopak do prsu rozložitě maminky zakousnout odmítal.

„Mě?“ vykoktal mladý muž.

„Ano, chlapče, právě tebe. Pojd' se mnou na chvíli ven.“

František bez odmluvy uposlechl.

„Pospěš si,“ křikla za nimi Anna, „víš, že máme zpoždění.“

Během minutky byly zase kompletní a mohly se pustit do práce. Dítě po dítěti obdrželo svou věštbu. Některé vyzněly skvěle, jiné hůř, většinou ale neutrálně. Trend poslední doby nařizoval nechávat klientům prostor pro seberealizaci. Tak to alespoň stálo v posledním memorandu, které sudičky obdržely zhruba před rokem.

Když o hodinu později kliniku opouštěly, narazily u východu na družstvo VIP sudiček. Nella na někoho křičela do zlatého iPhone, zatímco Britney a Sally se bezradně rozhlížely na všechny strany.

„Copak?“ zeptala se Anna s předstíraným zájmem. „Nějaký problém?“

Sally se k nim vztekle otočila.

„Nějakej kretén nám ukradl auto!“

„Ale ale,“ naklonila Hana hlavu na stranu. „Nejsou to výrazy, které nesmíme používat?“

„Rozhodně,“ přidala se Dana. „Směrnice PV, článek dvanáct, odstavec šest. Sudička nikdy nemluví hrubě. V žádném případě nesmí používat silné výrazy a už vůbec ne ve vztahu k lidským klientům ani jejich rodinám.“

„Pod hrozbou snížení výkonnostní třídy,“ navázala Hana. „V mezním případě je sudičku možné i přeřadit k jinému živočišnému druhu.“

„Slyšela jsem,“ zapojila se Anna, „že v oddělení hmyzu teď mají velkou poptávku po nových silách.“

Sallyna opálená tvář zbledla, až téměř splynula s jejím kožichem.

Sudičky pro prostý lid se kolem svých privilegovaných kolegyně protáhly a pokračovaly dál vyšlapanou pěšinou v rozbředlém sněhu až k východu z nemocničního komplexu.

„To mají dost blbý, ne?“ povzddechla si Anna, když se všechny tři konečně vměstnaly do svého malého vozu.

„To jo,“ připustila Dana. „Skoro mi jich je i líto.“

„Vážně?“ podivila se Hana.

Dana pozvedla jedno obočí. Pak se všechny tři hlasitě rozesmály.

„Kecám!“ plácla se Dana do stehén.

U výjezdu z parkoviště zpomalily. Hana otevřela okénko a pohybem prstu přivolala hubeného mladíka.

„Děkuju, Františku,“ zavolala na něj. „Malý Frantík dostal trochu toho štěstí navíc, jak jsme se domluvili.“

František roztáhl koutky úst a ukázal sudičkám svůj zkažený chrup.

„Nechal jsem tu kvé sedmičku na invalidech před fízlovnou, jak jste chtěla. Klíčky jsem hodil do kanálu.“

Zvedl palec a odjíždějícímu Mini ještě zamával. Pyšně v hlavě převaloval pocit, že pro lepší osud svého třetího kluka konečně něco pořádného udělal.